

Bemærkninger til forslaget

Efter vedtagelsen af EF-pakken i 1986 blev det besluttet at gennemføre folketingsdebatter om specifikke emner med relation til EF's indre marked på baggrund af redegørelser fra regeringen. Disse folketingsdebatter indgår således som et led i den samlede EF-beslutningsproces.

Da Folketinget den 24. marts 1988 diskuterede EF-Kommissionens kapitalliberaliseringsforslag, nævnte regeringen i sin redegørelse af 17. marts 1988 ikke med ét ord, at der i forhold til direktivforslaget var problemer for den danske sommerhuslovgivnings krav om, at udlændinge ikke uden Justitsministeriets tilladelse må opkøbe danske sommerhuse, medmindre det er i erhvervsmæssigt øjemed.

Problemerne for sommerhuslovgivningen kom først frem i offentligheden efter regeringsskiftet, da udenrigsministeren og den nyudnævnte økonomiminister tog på en kort rejse til Bruxelles med det formål at gennemføre en ændring af direktivet i forbindelse med dettes endelige vedtagelse.

I sommerens løb har Markedsudvalget gennem adskillige samråd og spørgsmål forsøgt at afæske regeringen et svar på, hvorfor Folketinget ikke blev orienteret. Der blev ikke givet noget svar på spørgsmålet, men der kom i forløbet en række interessante detaljer frem, som bør belyses nærmere.

Hvad der især falder i øjnene, er de mange »uldnene« svar, der blev givet af regeringen. Da regeringen i første fase redegjorde for sagen, lagde den vægt på, at problemet først blev aktuelt i sidste del af forhandlingsfasen omkring kapitalliberaliseringsdirektivet, dvs. i maj måned 1988, og at dette var årsagen til, at Folketinget ikke blev orienteret under debatten i marts.

Under Markedsudvalgets arbejde med sagen kom det imidlertid frem, at Justitsministeriet allerede i et notat af 12. februar 1988 havde gjort opmærksom på problemerne. Dette endog i overordentlig præcis form og med direkte formulerede ændringsforslag til direktivforslagets tekst.

Et væsentligt spørgsmål bliver i denne sammenhæng: Hvad blev der af Justitsministeriets ændringsforslag, og hvorfor blev Folketinget ikke orienteret

om disse? – Regeringens svar på disse spørgsmål har været overordentlig dunkle.

I et svar på et spørgsmål om, hvorvidt regeringen på noget tidspunkt fremførte Justitsministeriets ændringsforslag i Ministerrådet, henvises til et tidligere svar, som imidlertid omhandler noget helt andet. Det siger, at tidligere økonomiminister Knud Enggaard ikke tog forbehold for sommerhusproblematikken på Ecofin-møderne den 9. februar og 18. april 1988 (henholdsvis svar på spørgsmål 35 og 19). Af et senere svar (på spørgsmål 48, 22. september 1988) fremgår imidlertid, at Justitsministeriets forslag af 12. februar 1988 »under de følgende forhandlinger« blev forsøgt indarbejdet i direktivforslaget.

Hvis sidstnævnte holder stik, kan det imidlertid ikke passe, at det først var i sidste fase af forhandlingsforløbet, at sommerhusproblematikken blev taget op. Og det forekommer mærkværdigt, at regeringen i første omgang forsøgte at svare udenom.

En anden mærkværdighed ligger i, at statsministeren efter Markedsudvalgsmødet den 22. juli 1988 ændrede forklaring om hændelsesforløbet. Hvor det tidligere var en sag, som først blev aktuel i sidste øjeblik i forhandlingsforløbet, sagde statsministeren den 22. juli, at der i hele forløbet havde ligget en bevidst strategi fra regeringens side.

Hvis statsministerens udsagn af 22. juli 1988 er korrekte, forekommer det helt usandsynligt, at de ansvarlige ministre ikke var orienterede om problemstillingen i forbindelse med folketingsdebatten i marts 1988.

Det forekommer sandsynligt, at der fra regeringens side skete en bevidst tilbageholdelse af væsentlige oplysninger for Folketinget.

Hvorfor en uvildig undersøgelse?

Regeringen har argumenteret med, at der i »sommerhusskandalen« ikke foreligger nogen reel sag, fordi problemet hævdes at være løst gennem tilføjelserne til direktivet i forbindelse med vedtagelsen.

Nu er den påståede »sommerhusgaranti« ikke helt så sikker som antaget, men i hele forløbet ligger der